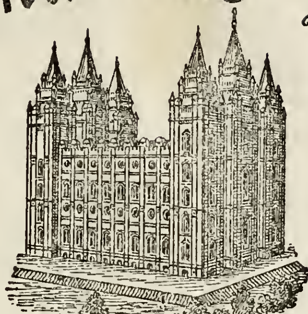
Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 23. | Den 1ste December 1902. | 51de Aargang.

Kirkens 73. Halvaars-Konference,

afholdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 4., 5. og 6. Oktober 1902.

Tredie Dag.

Mandag Formiddag Kl. 10 fortsattes Konferencen.

Apostel Marriner W. Merrill henledede Opmærksomheden paa det store Omfang, Guds Værk havde opnaaet, og den mægtige Fremgang, det havde gjort. Der er flere Medlemmer af Kirken og mere Kraft og Interesse tilstede end nogensinde før. Hvilke Fremskridt kunne vi da ikke forvente os i Løbet af de næste 50 Aar! De Hellige i dette Land havde meget at takke Gud for, og han mindede om den Tid, da man tænkte, at ingen Kornsorter kunde voxe i disse Dale; men Klimaet var bleven tempereret, og Goldheden bortveg lidt efter lidt. „Er der," spurgte Taleren, „endnu Anledning til Forbedring i nogen Del af Staverne?" Ja, der var tilstrækkelig. Gud havde givet Kirken en stor og indflydelsesrig Organisation, og intet Skjel var sat for vor Fremgang under dette System. Flere Forbedringer kunde gjøres vedrørende Kirkens Affærer. De Fattige burde opsøges, og der burde tages Vare paa dem. Lærerne skulde udføre deres Pligter og besøge de Hellige uden Hensyn til ydre Stand. I Familiebesøg kunde de lade sig lede af Guds Aand i de forskjellige Spørgsmaal, som opstod, og det var nødvendigt at henvende sig i Bøn til Gud, før de gik ud i dette Ærinde. Lærerne skulde ogsaa advare Folket mod at indlade sig i Gjæld.

Ældste David K. Udall, Præsident over St. John Stav, Arizona,

havde glædet sig over Nybygdernes Opvæxt. St. John Stav besad en udsøgt Kjerne af Folket, der i et og alt opholdt Værkets Organisationer. De vare omgivne af Indianere, men der herskede fuldkommen Fred mellem Kirkens Medlemmer og de Indfødte; ingen Jernbaner eller Telegraflinier løb igjennem deres Kolonier, men efter hans Skjøn var det ikke noget synderligt Tab. Han kjendte ikke et eneste Hjem, der var behæftet med Pantegjæld, og alle deres offentlige Bygninger vare ubetinget fri for Skyld. Nybyggerne anvendte over $80,000 til Vanding eller Overrisling.

Ældste Jesse W. Crosby jr., Præsident over Big Horn Stav, Wyoming, sagde, at Bebyggelsen af denne Stav opfyldte Brigham Youngs Profeti om, at Big Horns Landstrækning skulde tages i Besiddelse af de Sidste-Dages Hellige. Folkets Fremskridt paa dette Sted havde været beundringsværdigt; Vandet var heldigt ledet ind i Dalen med en Omkostning af $100,000, og dette var sket, efter at besværlige Forsøg i denne Retning vare mislykkedes for Folk udenfor Kirken. Statens Embedsmænd og specielt Wyomings Guvernør havde behandlet de Hellige med særdeles Høflighed.

Ældste Stephen L. Chipman, Præsident over Alpine Stav, Utah, oplyste, at denne Stav udgjorde ti Warder og flere Grene og havde syv Forsamlingshuse, hvoraf eet stod i en Sum af $60,000. Til Trods for de store Udlæg til disse Bygninger havde der ikke været nogen Nedgang i Tienden. Han omtalte flere mirakuløse Helbredelser i denne Egn og sagde, at Profetiens og Tungemaalsgaven havde tilkjendegivet sig i Wardmøderne, hvilket beviste, at Guds Kraft var udgydt over Folket.

Ældste Uriah T. Jones, Præsident over Parowan Stav, Utah, sagde, at han præsiderede over en af Kirkens ældste Staver. Folkemængden dersteds udgjorde 4,000, saa den havde ikke formeret sig synderlig. Hjælpeforeningerne udførte et godt Arbejde. Efter de nærværende Udsigter vilde Jernværkernes stærke Udvikling sikkert forøge Befolkningen.

Ældste C. D. White, Præsident over Beaver Stav, Utah, henviste i sine Bemærkninger til det ypperlige Skolevæsen i denne Stav, og deres Kirkeskole havde været et Middel til at drage Mange over til de Sidste-Dages Hellige.

Ældste Ira N. Hinckley, Præsident over Millard Stav, Utah, havde glædet sig ved den Aand, der herskede i Konferencen; han var altid bedre tilmode ved Hjemkomsten fra en saadan. Med Stolthed iagttog han Folkets Fremskridt og dets store aandelige Arbejde.

Apostel George Teasdale sagde, at han havde modtaget sande Vidnesbyrd om dette Sidste-Dages Værk, og selv om det ikke kunde bestrides, at Verden talede ilde om de Hellige, vidste han dog, at det var

Guds Kirke. Herren velsignede ham og hans Familie, og aldrig manglede han Noget paa sine Rejser; i lige Maade havde Folket, som bistod ham, været velsignet. Guds Tjenere prøvede ikke at skuffe Folket med at drage dem ind i Vildfarelser. De elskede Menneskene, som de besøgte, og hvorsomhelst Ældsterne kom, bleve de velsignede i Arbejdet for at frembære Evangeliets Budskab for Jordens Nationer. Det blev ofte sagt, at vi skulde elske vor Næste som os selv, og Udtrykket at „elske vor Næste" var ensbetydende med at elske Gud af vort ganske Hjerte, Sjæl og Sind (Mark. 12: 29—31). At forlade vor Religion vil være det samme som at forlade Alt, hvad vi eje. Vort Samfunds praktiske Religion forlanger, at vi udøve Ret under alle Betingelser, og Alt, hvad vi have god Grund til at glæde os over, kommer fra Gud.

Præsident Joseph F. Smith ønskede, at Verden skulde vide, at De Sidste-Dages Helliges Præstedømme bestod ikke blot af tre eller femten Mand, men at Enhver, som var værdig dertil, kunde modtage denne Ansvarlighed. Han oplæste derefter et Cirkulære, der henledede Opmærksomheden paa, at der paa Foranledning af den kvindelige Hjælpeforening var dannet en Skole for Sygeplejersker. Det hed bl. A. heri: „Det vil være tilraadeligt, at den kvindelige Hjælpeforening i enhver af Zions Stave sender saa mange unge Damer som muligt til denne Skole for at modtage et Kursus i Sygepleje, og det vil ligeledes være at haabe, at alle Stavspræsidenter velvilligt ville understøtte denne Sag, saa at alle Syge og Nødlidende i de forskjellige Dele af Zion kunne faa den rette Forplejning."

Mandag Eftermiddag Kl. 2.

Apostel John W. Taylor talede om Kristi anden Tilkommelse, og et af de store Tegn herpaa var, at Rigets Evangelium, som Frelseren profeterede om, da han sad paa Oliebjerget med sine Disciple, prædikedes til Nationerne. Herren havde atter sine inspirerede Mænd ude i Verden for at forkynde dette Evangelium, og Tusinder havde adlydt dets Bud og samlet sig til Zion.

Ældste Walter C. Lyman, Præsident over San Juan Stav, Utah, sagde, at saa vidt han kjendte, var Tilstanden blandt de Hellige i denne Del af Landet meget tilfredsstillende.

Ældste Joseph B. Keeler, en af Raadgiverne til Præsidenten over Utah Stav, fremhævede Brigham Youngs Akademi. Denne lærde Skole udøver en gavnlig og særdeles oplysende Indflydelse over de mange Studenter, der besøge den mellem Aar og Dag.

Præsident Anthon H. Lund indledede sin interessante Tale med en Henvendelse til Kirkens Medlemmer om at sende deres Børn til Skole. Det var udtalt, at Kirkens Myndigheder kun udøvede Indflydelse over Medlemmerne formedelst deres Uvidenhed. Dette var en usandfærdig Beskyldning; thi det Første Præsidentskab havde altid opmuntret de

Hellige til at søge efter Kundskabens Skatte. Han ønskede ogsaa, at det skulde forstaas, at det Første Præsidentskab paa ingen Maade var ugunstigt stemt mod Stats-Universiteterne. Raadet havde altid lydt fra vore Talerstole, at først og fremmest burde Ungdommen besøge Statsskolerne. Det havde vist sig, at mange unge Mennesker kunde have opnaaet de samme Fordele ligesaa godt ved at gjennemgaa et Kursus paa Utahs Universitet, som de havde opnaaet i en af Østens lærde Skoler. En af Missionspræsidenterne havde sagt, at Missionærerne som oftest søgte at undgaa Diskussion, og det var i sin rette Orden. Det var ikke, fordi Ældsterne frygtede derfor, men det var blevet paalagt dem som en Pligt at undgaa al Ordstrid. De, som jagede efter Debatter, tragtede som Regel ikke altid efter Sandheden, men brugte dem kun som et Skalkeskjul for at opægge Splid og Trætte.

Præsident John R. Winder talede derefter om Tempelarbejdet. Han ansaa dette for at være af den allerstørste Vigtighed og paamindede de Hellige angaaende denne Gjerning. Det var et stort Missionsarbejde og tillige et Arbejde, som optog meget af Profeten Joseph Smiths Tid, før Døden indtraf. Og om Alterens Sakramente udtalte han, at den skulde nydes med Ærefrygt for Gud og en god Samvittighed, saa at vi ikke skulde æde og drikke os selv til Doms. Konferencen havde iøvrigt gjort et saadant Indtryk paa ham, at han følte sig i en sand Højtidsstemning.

Præsident Joseph F. Smith forklarede derpaa Aarsagen til Trykningen og Revisionen af en ny Udgave af „Den kostelige Perle“ og foreslog Konferencen at optage denne Bog i sin reviderede Tilstand som et af Kirkens anerkjendte Værker, hvilket Forslag enstemmig vedtoges. Alle Forslag om de kirkelige Myndigheders Understøttelse bleve ligeledes enstemmigt vedtagne, hvorefter Præsident Smith bl. A. i sine afsluttende Bemærkninger udtrykte sig med, at enhver Embedsmand indenfor Kirken burde respekteres i sin Stilling, saalænge han blev opholdt af Kirkens Myndigheder. Lærerens Kald var paa sin Vis lige saa ophøjet som en Apostels, og det var Medlemmernes simple Pligt at anerkjende en Lærer i sit Embedes Forvaltning. Han udtalte det Haab, at de Hellige vilde forlade Konferencen med en stadig Tro til at udvikle og forbedre sig uden at nære slette Følelser mod noget Menneske, enten det saa var Medlem af Kirken eller ikke. Da Jesus hang paa Korset, tilgav han sine bitreste Fjender, og det burde tjene os til et Exempel. Han anbefalede Præstedømmet at læse i Pagtens og Lærdommens Bog om deres Embedspligter og sluttede med disse Ord: Lad os hjælpe de Fattige, lad Enighed sammenbinde os, og lad det blive vort Formaal at lære hele Verden, at Gud atter har oprettet sit Rige paa Jorden ved sin Tjener, Profeten Joseph Smith.

Kirkens Værk.

Det følgende er et Uddrag af en Artikel i Improvement Era af Apostel Rudger Clawson.

Det undrer mig ofte, om vi nogen Gang standser og overvejer „dette store og underfulde Værk" (Pagtens Bog 12.), som Himlens Gud fremskynder og opretholder trods al Ligegyldighed eller Modstand hos Menneskene i eller udenfor Kirken. I Sandhed, Forjættelserne opfyldes om Guds Rige. Verdens Opmærksomhed tiltrækkes mer og mer overfor dette ualmindelige Værk og stadfæster paa en underfuld Maade Guds Aabenbaringer. I Begyndelsen af denne Uddeling, da Kirken organiseredes den 6. April 1830, sagde Herren til Profeten Joseph Smith: Helvedes Porte skulle ikke faa Overhaand over eder, ja, den Herre Gud vil adsprede Mørkets Magter for eder og lade Himlene ryste til eders Gavn og sit Navns Ære (Pagtens Bog 21).

Denne Forjættelse blev givet paa Betingelse af, at Folket vilde lytte til deres Leder, Profeten, eller hvosomhelst, der udvalgtes til at indtage hans Plads, og tillige give Agt paa hans Ord og Befalinger, som de bleve aabenbarede fra Faderen til ham. Dette Løfte gaves paa den Dag, da Kirkens Samfund organiseredes med sex Medlemmer. Herren ønskede, at Folket skulde modtage Indtrykket af den Kjendsgjerning, at skjønt det kun var et lille Antal, saa skulde Kirken blive opbygget — ikke ved menneskeligt Magtsprog, men ved den Helligaands Kraft, for at ikke nogen Leder eller noget Medlem i Kirken skulde tiltage sig selv Æren for dens Fremgang. Herrernes Herre vilde oprette sit Rige — afhugget som en Sten af Bjerget foruden Hænder, bestemt til at rulle frem og opfylde hele Jorden — medens Mennesket kun skulde være det tjenlige Redskab til Fuldførelsen af dette Øjemed.

Denne Forudsigelse er passeret forbi os som Billeder i et storslaaet Kinetoskop. Fra denne Dag og op til nærværende har Kirken spredt sig rundt omkring i Amerikas Egne og udspredt sig til de fjerntliggende Nationer, alt imedens den gamle Modstander Lucifer satte Luftens og Jordens Magter i Bevægelse for at tilintetgjøre den.

Dens Fortrop voxede op i Kirtland, i Jackson County, i Nauvoo og i de vestlige Staters Øde, hvor Folket midt under usigelige Prøver og Trængsler grundede et Borgersamfund i Ørkenen. Tillige følte de sig nødsagede til at udføre det store og herlige Arbejde, som Gud havde udpeget og bestemt for dem. En Gang imellem opvaktes Interessen for deres Skjæbne i de Egne, fra hvilke de vare blevne uddrevne, og mange af deres Fjender haabede, at det, Gud havde oprejst, skulde ophøre at spille en Rolle i Verden; Jesu Kristi Kirke vilde da forsvinde fra deres Synskreds. Men se! Kun faa Aar forløb, og Kirkens Fjender vaag-

nede pludselig op og gned deres forbavsede Øjne over Underværket, der stirrede dem i Møde over Sletterne fra Rocky Mountains, og uvilkaarligt spurgte de sig selv: Hvad er det for en mægtig Borgerstat? Hvem ere disse, som have nedsat sig saa fast mellem Bjergregionerne?

Fra dens spæde Begyndelse i Fayette hævede den sig op med Ørnens Majestæt, svang sig over Fastlandet, rolig skuende ned over alle sine Fjender, indtil den tilsidst slog ned i Bjergkamrene. Hvilen kom efter den lange Flugt. Tiden kom, da den kunde formere og sprede sig, og i Dag finde vi, at Kirken tæller 50 Stave af Zion — 1 i Canada, 1 i Oregon, 3 i Wyoming, 8 i Idaho, 1 i Colorado, 4 i Arizona, 1 i Mexico og 31 i Utah; desforuden 17 større Missioner — 8 i Nordamerika, hvoraf 1 i de østlige, 1 i de sydlige, 1 i de nordlige, 1 i de nordvestlige, 1 i de sydvestlige Stater og 1 i Mellemstaterne, 1 i Colorado, 1 i Kalifornien, 1 i Mexico, 1 i Guatemala, 1 paa Sandwichøerne, 1 paa Samoa, 1 paa Selskabsøerne, 1 i New-Zealand, 1 i Japan, 1 i Hindostan og een stor Mission i Europa, der har 7 forskellige Missioner indenfor sit Omraade, nemlig den britiske, skandinaviske, islandske, tyske, nederlandske, sweitziske og tyrkiske Mission.

De organiserede Stave af Zion udgjøre 260,000 Sjæle og Missionernes 50,000, i det hele en mægtig Skare paa 300,000 Mennesker, hvori er indbefattet 85,000 Børn under otte Aar, en stor Flok, der vil blive oplært i Kristi Kirke.

Hele denne Folkehær ledes ved udkaarede Mænd, der bære det hellige Præstedømme, — tre af det Første Præsidentskab, tolv Apostle, 200 Patriarker, 6,800 Højpræster, 9,730 Halvfjerds, 20,000 Ældster, ialt et Antal af 36,745, som bære det melkisedekske Præstedømme, medens 25,700 bære det mindre eller aaronske Præstedømme, i det hele udgjørende et stort Total-Antal af 62,445, som holder Guds Præstedømme.

Foruden disse findes der Kirkens Hjælpeorganisationer, hvis Medlemsantal for de kvindelige Hjælpeforeninger er 30,150; Søndagsskolerne 125,000, deraf 10,000 Lærere; Unge Mænds Uddannelsesforeninger 28,000; Unge Damers Uddannelsesforeninger 25,000; Elementarskolernes Foreninger 32,000 med 4,000 Lærere, og 20,000 frekventere de religiøse Kursus. Ialt 264,150 Medlemmer, som tilhøre ovennævnte Hjælpeorganisationer.

I det ydre set trives og begunstiges dette Folk højlig; nye Byer og Hjem bygges; de grundlægge finansielle Foretagender og har bragt saavel Haandværket som Videnskaben til at florere. Det er godtgjort, at De Sidste-Dages Hellige eje 20,000 Landejendomme, hvoraf 18,000 ere fri for Pant og Gjældsbyrder. 90 pCt. af Kirkens Medlemmer eje og bebo deres egne Hjem, medens Gjennemsnittet for det samme Forhold i de Forenede Stater kun er 5 pCt.

Alle Mennesker maa sikkerlig ved Beskuelsen af denne Fremgang er-

kjende, at „et stort og underfuldt Værk“ er blevet udført af dette forhaanede, plagede og landsforviste Folk. Og saa langt Tiden er fremrykket, er Herrens Ord til Profeten Joseph Smith og Sidney Rigdon gaaet i Opfyldelse: Intet Vaaben, som er dannet mod eder, skal lykkes; og dersom Nogen opløfter sin Røst mod eder, skal han blive beskæmmet i min egen belejlige Tid (Pagtens Bog 72).

Smaatræk af Profeten Josephs Smiths Liv.

Ældste John W. Hess, der præsiderede over Davis Stav, har fortalt følgende interessante Smaaerindringer, der findes optagne i Improvement Era.

Da Ældste Hess var en Dreng, omtrent tolv Aar gammel, boede hans Fader til Leje i et Hus ved Richmond Landingsplads eller, som den ogsaa kaldtes, Pomeroys Færgested. Der landede de Hellige, som kom ad Flodvejen fra Kirtland for at gaa til Far West. Paa den samme Plads standsede Profeten Joseph i Selskab med sin Broder Hyrum og andre Brødre, tretten ialt, efter deres Tilbagerejse fra Far West, som de havde planlagt til en By, og opholdt sig da hos Fader Hess Familie i 30 Dage.

Profeten studerede Græsk og Latin med spændt Opmærksomhed, indtil han følte sig træt. Naar han paa et saadant Tidspunkt forlod sit Værelse og sine Studier, indlod han sig gjerne i Leg med Børnene, selv om det ogsaa var „en Skjul“, og viste den barnlige Ligefremhed, som karakteriserede denne store Mands Liv, og hvorved han gjorde sig elsket af ethvert Medlem i denne Familie.

Broder Hess fortæller, at han ellers aldrig havde set Nogen, som han havde elsket saadan som Profeten Joseph. Han gjenkaldte i Erindringen, naar Joseph til forskjellige Tider tog ham paa Skjødet, hvorledes han da kunde slynge sine Arme om Halsen paa den elskede Profet, og den himmelske Følelse, som gjennemstrømmede ham ved hine Lejligheder, naar han blev omfavnet og knuget til denne ædle og højmodige Mands Bryst, kunde han ikke forglemme.

Ved en vis Lejlighed hørte han nogle af Brødrene samtale om, hvilken Kraft de følte sig i Besiddelse af ved at øve Modstand mod Fristelser, og han huskede altid siden, hvad Profeten Joseph sagde til dem: „Brødre, dersom I bevæge eder eller komme ud paa Fristerens Omraade, saa vil han tage fat paa eder; tag Afstand fra ham, jo hurtigere des bedre.“

Da Joseph Smith forlod det Hjem, han havde fundet hos Fader Hess, skulde man næsten tro, at der havde været Begravelse i Familien, saaledes elskede Børnene ham.

Den 1ste December 1902.

Tro og Pligtopfyldelse.

„Dersom I elske mig, da holder mine Befalinger." (Joh. 14: 15).

Disse Ord udtalte Frelseren til sine Disciple, inden han blev forraadt og overantvordet til Jøderne, og de have endnu ikke mistet deres Gyldighed. Vi have ingen anden Maade at overbevise hverandre om, at vi elske Gud, end ved at holde hans Bud. Derfor siger Apostelen Jakob ogsaa: Vis mig din Tro af dine Gjerninger, og jeg vil vise dig min Tro af mine Gjerninger (Jak. 2: 18). De Sidste-Dages Hellige tro og erkjende, at Jesus Kristus er den levende Guds enbaarne Søn; vor Tro og vore Gjerninger have bevist det og ikke mindre den udviste Lydighed, da vi lode os døbe med Begravelsens Daab i Vandet til Syndernes Forladelse af en bemyndiget Guds Tjener og fattede den Beslutning at leve et nyt og bedre Liv. Men er alt det nok? Kunne vi derfor staa stille? Ingenlunde — Apostelen Paulus' Ord er ligesaa fuldt gjældende til os i vore Dage, naar han skriver: Derfor lader os forbigaa Begyndelseslæren om Kristus og skride frem til det Fuldkomnere, at vi ikke atter lægge Grundvolden angaaende Omvendelse fra døde Gjerninger og Tro paa Gud og Læren om Daab og Haandspaalæggelse og de Dødes Opstandelse og den evige Dom (Hebr. 6: 1—2).

Vi burde være opfyldte af en stadig Tilskyndelse til at gaa fremad og lære at udføre de Pligter, som Herren har paalagt os. Uden at berøre dem alle ville vi nærmere betragte enkelte af dem. Derpaa skulle Alle kjende, at I ere mine Disciple, dersom I have indbyrdes Kjærlighed (Joh. 13: 35). Frelseren udtalte sig ofte paa denne og lignende Vis, og han vidnede ikke alene derom i sin Tale, men ogsaa i Gjerningen, da han gjenløste Menneskene fra Faldet, døde for Verdens Synder og derved tilfredsstillede Retfærdighedens Fordringer. Dersom vi have paataget os Jesu Kristi Navn, maa vi følge i Frelserens Fodspor og være besjælede af den samme Retfærdighed; thi hans store Forsoningsværk kommer os kun fuldt ud tilgode paa Betingelse af, at vi vise Lydighed til hans Ord. Det er de Helliges Pligt at tilgive, ligesom ogsaa vor himmelske Fader har tilgivet os. I Kjærligheden fuldkommes Alt; lad os se, hvad Apostelen Paulus bl. A. siger derom i sit Brev til Menigheden i Korinth:

Talede jeg med Menneskers og Engles Tungemaal, men havde ikke Kjærlighed, da var jeg en lydende Malm eller en klingende Bjelde. Og

havde jeg profetisk Gave, og vidste alle Hemmeligheder og al Kundskab, og havde jeg al Tro, saa at jeg kunde flytte Bjerge, men havde ingen Kjærlighed, da var jeg Intet. Og uddelte jeg alt mit Gods til de Fattige, og gav jeg mit Legeme hen for at brændes, men havde ikke Kjærlighed, da gavnede det mig Intet. Kjærligheden er langmodig, er velvillig; Kjærligheden bærer ikke Nid; Kjærligheden bruger ikke Fremfusenhed, opblæses ikke; den gjør intet Usømmeligt, søger ikke sit Eget, forbitres ikke, bærer ikke Nag, glæder sig ikke over Uretfærdighed, men glæder sig ved Sandhed (1. Kor. 13: 1—6).

Have vi lært alle disse Bud om Kjærlighed til Næsten? Hvis ej, saa lad os ikke tøve, men stræbe efter at virkeliggjøre dem i vort eget Liv. Den, som siger, at han elsker Gud, men hader sine Brødre, er en Løgner, og Sandheden er ikke i ham, siger Skriften. Derfor, om vi elske Gud, lad os da elske vor Næste som os selv, thi deraf afhænge alle andre Bud i Loven, og naar vi ere naaede saa vidt, da er vor Lykke fuldkommen; vi se ikke mere Skjæven i vor Broders Øje, men blive modtagelige for Overbærenhed og tilgive gjerne Fejl, saaledes som vi selv ønske at blive tilgivne af vor himmelske Fader. Naar vi faa lært denne Lektie tilstrækkelig, vil Fred og Velbehag tiltage blandt Menneskene, og en inderligere Kjærlighed til Gud og vor Næste vil gjøre sig gjældende.

Guds Rige er igjen paa Jorden for at blive opbygget og for at blive her, og vi, som have annammet Evangeliet, maa hjælpe til at fremrulle og understøtte dette Værk, ikke alene i Ord, men ogsaa i Gjerning, og dertil anvende af de Midler, hvormed Herren har velsignet os.

Siden Menneskets Skabelse og til Kristi Tid blev der altid fordret Pligtopfyldelse af de Hellige, og Historiens Exempler bevise os, at de største Velsignelser tilflød dem, som udøvede den største Tro i saa Henseende. Da Jakob flygtede for sin Broder Esau, gjorde han et Løfte til Herren og sagde: „Dersom Gud vil være med mig og beskjærme mig paa denne Vej . . . . . vil jeg give Tiende af Alt, hvad Gud giver mig“ (1. Mos. 28: 20—22). Jakob holdt sit Løfte, fandt Naade for Herrens Øjne, og hans Efterkommere bleve til et stort Folk; han bevidnede selv, da han velsignede sine Børn og Børnebørn, at hans Velsignelser vare stærkere end hans Fædres. Hvor stor Vægt, Herren lagde paa Tiendelovens Opfyldelse hos sit gamle Pagtens Folk, kan ikke alene ses af ovenstaaende Exempel, men ogsaa af hans Ord til Jøderne ved Profeten Malakias: Mon et Menneske skal berøve Gud? Men I berøvede mig. Dog sige I: Hvormed have vi berøvet dig? Med Tienden og Offeret (Mal. 3: 7—12). Herrens Ord paa dette som andre Punkter ere klare og tydelige og behøve ingen Udlægning; Tusinder af dette Lands Fattige, Sidste-Dages Hellige, kunne bære Vid-

nesbyrd om, at Forjættelsen til denne Lov er Sandhed, og at de modtoge Velsignelser ved at opfylde den. Den fattige Enke, som bespiste Profeten Elias og gav ham Alt, hvad hun havde i Huset, mistede ejheller sin Velsignelse, idet hendes Melkrukke ikke blev tom, og Oliekruset ikke fattedes Olie. Paa samme Maade kunne de Hellige bære Vidnesbyrd om, at de bleve velsignede og ikke fattedes Noget i Huset ved at bespise en Guds Tjener, som var udsendt for at forkynde Evangeliets Budskab, men at de samme Ord ved Apostlenes Udsendelse fordum ogsaa opfyldes i vore Dage, at hvo, som giver en af disse Ringe ikkun et Bæger koldt Vand at drikke, fordi han er en Discipel, sandelig siger jeg eder, han skal ingenlunde miste sin Løn (Matth. 10: 40—42). Om vi erindre at give Kejseren, hvad Kejserens er, og Gud, hvad Guds er, og gjøre det af et oprigtigt Hjerte, ville vi høste hundrede Fold i denne Verden og evigt Liv i Guds Nærværelse i det tilkommende; Elendigheden vil ophøre, Taarerne ville aftørres, og Fred og Glæde vil omgive os.

De Sidste-Dages Helliges Motto bør være: Trofast Pligtopfyldelse fra den Dag, de blive døbte, og fremdeles i det øvrige Liv; thi kun den, som bliver trofast indtil Døden, vil modtage en Ophøjelse i Guds Rige. Og om vi erindre at paakalde Gud i Bøn Morgen og Aften, vil ingen Magt faa Kraft til at drive os bort fra den trange Vej, vi have begyndt at betræde. Thi kun paa den strengeste Pligtopfyldelses Vej er Sikkerhed og Tilfredshed at finde.

Ankomst og Beskikkelse. Efter en behagelig Overrejse ankom ølgende Ældster til Kjøbenhavn den 17. November for at optage en Missionsvirksomhed i Skandinavien, og de kaldedes til at arbejde i følgende Konferencer:

Joseph U. Peterson fra Salt Lake City, Utah, i Sundsvalls Konference; Lars P. Christenson fra Preston, Idaho, i Aalborgs Konference; John E. Swenson fra Murray, Utah, i Kristiania Konference; Anders Anderson fra Huntsville, Utah, i Kjøbenhavns Konference; Hans Rasmussen fra Mink Creek, Idaho, i Kjøbenhavns Konference; Henry E. Heileson fra Glenwood, Utah, i Aarhus Konference; Nils P. Jeppesen fra Mantua, Utah, i Bergens Konference samt Otto J. Monson fra Richmond, Utah, i Kristianias Konference.

Konferencen i Gefle.

De Sidste-Dages Hellige i Sundsvalls Konference samledes til Konferencemøder i Dagene fra den 25. til 27. Oktober i Gefle, dels i Föreningslokalen, 3:dje Tvärgatan 41, og dels i Templet Gestriklands lokal, Norra Kungsgatan 29. Nærværende vare: Anthon L. Skanchy, Præsident over den skandinaviske Mission, Andrew E. Anderson, Præsident over Sundsvalls Konference, samt de missionerende Ældster indenfor Konferencen. Præsident Nils Anthon, Ældsterne Carl E. Johnson og Arvid E. Anderson fra Stockholms Konference vare tilstede som Besøgende.

Lørdag Kl. 8 Efterm. toge Møderne deres Begyndelse og fortsattes Søndag Kl. 10 Form., og Kl. 2 Efterm. holdt Søndagsskolen sin Examen, der bar Præg af et godt Arbejde. Skolen havde optaget mange nye Medlemmer. Kl. 8 Efterm. holdtes der et stort Møde i Templet Gestriklands lokal. Mandag Kl. 8 Efterm. afsluttedes Konferencens Møder. Kirkens almindelige som lokale Myndigheder foresloges for de Hellige, og alle Forslag bleve enstemmigt vedtagne.

De præsiderende Ældster saavel som Missionærerne i Konferencen udviklede under de forskjellige Møder med Dygtighed deres Kundskab om Evangeliets Sandhed og forklarede hovedsagelig dets første Principper.

Lørdag og Mandag Formiddag Kl. 10 afholdtes der Præstedømsmøder paa Kontoret i Brynäsgatan 24. Missionærerne rapporterede deres Virksomhed, siden Konferencen organiseredes, og Præsident Anthon L. Skanchy gav opmuntrende Raad og Instruktioner om Arbejdet, Visdomsordet osv.

Den samlede Konferencerapport lød saaledes: 9,075 Skrifter og 2,244 Bøger omsatte; 7,845 Fremmedes Huse besøgte; 1,125 evangeliske Samtaler; 152 Møder afholdte og 6 Døbte.

Missionærerne i Sundsvalls Konference bleve kaldede til at arbejde i følgende Grene:

Gefle: Andrew E. Anderson (Konferencepræsident), Arthur W. Morrison og Nephi C. Wahlström. Adresse: Brynäsgatan 24, Gefle.

Sundsvall: Peter W. Erickson og Alma G. Jacobson.

Luleå: James P. Olson og Levi S. Anderson.

Østersund: Joseph H. Jenson og Peter L. Anderson.

Umeå: Hyrum Selander og Alfred B. Helquist.

Konferencen i Stockholm.

Stockholms halvaarlige Konference af Sidste-Dages Hellige begyndte den 1. og sluttede den 4. November. Møderne holdtes i de Helliges Lokale, Hornsgatan 80, samt i Folkets hus. Anthon L. Skanchy, Præsident over den skandinaviske Mission, Nils Anthon, Præsident over Stockholms Konference, samt alle de i Konferencen virkende Missionærer vare tilstede. Ældsterne Andrew E. Anderson, Carl A. Mattsson, Abraham F. Sörenson og Hyrum Selander fra Sundsvalls Konference vare ogsaa nærværende som Besøgende.

Fredag den 31. Oktober gav Sangkoret en Koncert i Folkets hus, der overværedes af ca. 400 Personer. — Konferencemøderne toge deres Begyndelse Lørdag Kl. 8 Efterm. og fortsattes Søndag Kl. 10 Form. med Søndagsskolens halvaarlige Examen samt med Møderne Kl. 2 og 5 Efterm.

Flere af de missionerende Ældster tilligemed Præsident Anthon L. Skanchy og Præsident Nils Anthon talede tydeligt og belærende om Gjengivelsen af Jesu Kristi Evangelium, der nu paabyder Menneskene alle Vegne at omvende sig og slutte Pagt med Gud i Daabens Vande og fortsætte i et rent og retfærdigt Levnet.

Lørdag og Mandag Kl. 10 Form. afholdtes Præstedømsmøder, hvori Konferencens Missionærer afgave Rapporter over den forløbne halvaarlige Virksomhed. Tidsmæssige Raad og Instruktioner bleve samtidig givne.

Mandag og Tirsdag afholdtes henholdsvis den kvindelige Hjælpeforenings Aarsmøde og det ordinære Grensmøde, i hvilket Kirkens almindelige og lokale Myndigheder bleve foreslaaede og enstemmigt antagne.

Den oplæste Konference-Rapport over Missionærernes Arbejde siden sidste Foraar lød saaledes: 12,946 Skrifter og 1,866 Bøger omsatte; 13,790 Fremmedes Huse besøgte; 1,470 evangeliske Samtaler; 529 Møder og 339 Søndagsskolemøder afholdte; 46 Døbte; 12 Børn velsignede samt 26 nye Abonnenter paa »Nordstjärnan«.

Missionærerne kaldedes til at arbejde i Konferencens paagjældende Grene som følger:

Stockholm: Nils Anthon (Konferencepræsident), Gustaf W. Teudt, Peter Sundwall jr. og Gustaf W. Forsberg. Adresse: Hornsgatan 80, Stockholm.

Eskilstuna: Carl E. Johnson, Gustaf L. Olson og Emanuel M. Olson. Adresse: Sandbäcken 75, Nyfors, Eskilstuna.

Upsala: Rudolph Christensen, Martin L. Lee og Carl A. Schurler. Adresse: Svartbäcksgatan 35, Upsala.

Ørebro: Erick Olson og Peter Nordquist. Adresse: Drottninggatan 38 A, Ørebro.

Vesterås: Oley Anderson og George W. Okerlund. Adresse: Väst-götegatan 3, Vesterås.

Dalarne: Angus E. Berlin og Arvid E. Anderson. Adresse: Solsvarbo, Gustafs.

Gottland: Victor Johnson og Peter G. Lundell. Adresse: Nygatan 25, Visby.

Värmland: Arthur H. Seonberg og Hans P. Bergen. Adresse: Sundby 19, Karlstad.

Konferencen i Malmø.

De Sidste Dages Helliges halvaarlige Konference i Malmø afholdtes i Dagene fra d. 8. til d. 12. November i Goodtemplarordens lokal, Lilla Kvarngatan 3, samt i Nykterhetsorden Vernandis lokal, Østra Lång-gatan 6, og overværedes af Præsident Anthon L. Skanchy, Kirkens assisterende Historieskriver, Andrew Jenson, Nordstjärnan's Skriver, C. A. Carlson, John N. Erickson, Præsident over Malmøs Konference, samt alle de i Konferencen virkende Missionærer.

Konferencen aabnedes Lørdag Kl. 8 Efterm., og Søndag Kl. 10 Form., Kl. 2 og 5[30] Efterm. fortsattes Møderne, i hvilke flere af de tilstedeværende Ældster, som arbejde i den derværende Mission, udtalte sig i Korthed og bare trofaste Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed, samt at Joseph Smith var en sand Guds Profet. Præsident Anthon L. Skanchy og Ældste Andrew Jenson indtoge ligeledes Forsamlingen ved interessante Taler, hvoraf vi i det følgende give et kortfattet Udtog.

Ældste Andrew Jenson sagde, at han ikke mægtede det svenske Sprog og ønskede derfor at udtrykke sig paa sit eget Modersmaal, hellere end at benytte et saa smukt Sprog paa en ufordelagtig Maade. Han elskede det svenske Folk og var glad ved at mødes med dem i deres eget Land. En nylig afsunget Sang mindede ham om, at han var i den verdensberømte Christina Nelsons Fædreland. Det svenske Folk havde Ord for at eje Sangens Gave. Taleren oplæste en Statistik over Kirkens Fremgang i Sverige. Skaane var „Mormonismen"s Vugge i dette Land; og de første, der annammede Evangeliet i Skandinavien, vare Svenske, nemlig Peter A. Forsgren og hans Søster, som bleve døbte af John E. Forsgren i Gefle, Sverige. Nordens Folk havde i Almindelighed været fremragende i Kampen for Sandhed og Ret, og om hele det skandinaviske Folk kunde fatte og forstaa de himmelske Sandheder, som Israels Ældster havde at forkynde dem, vilde de sikkert vise den samme Iver som ellers i at modtage og forsvare Sandheden. Luther oprettede ingen ny Lære. Han søgte kun at bortrydde en Del af den romerske Kirkes

Dogmer, som han indsaa vare falske. Han var ligesaa lidt i Stand til at give Menneskene nogen fuldkommen Lære som nogen af de andre Reformatorer. Det stod kun i Guds Magt at opreise en falden Kristenhed, og enten det saa skete ved Joseph Smith eller nogen anden, gjorde ingen Ting til Sagen. Det Evangelium, vi havde at forkynde, var aabenbaret fra Himlen. Herren elskede Folket i disse nordlige Lande ligesaa højt som Folket i sin Tid i Palæstina, og naar han aabenbarede sin Villie til Nationerne ved en ulærd Yngling i Amerika, behøvede man ikke at forbavses mere derover end over den vise Fremgangsmaade, Herren altid havde udvist i saa Henseende. Paa sine Rejser havde Taleren besøgt „Mormon"-Højen eller Cumorah, hvori Profeten Moroni for 1500 Aar siden havde nedlagt Guldpladerne, hvorfra Mormons Bog var oversat ved Guds Gave og Kraft; han havde ogsaa været i det Hus, hvor Engelen Moroni besøgte Joseph Smith og gav ham Undervisning angaaende det store Værk, som skulde paabegyndes i disse de sidste Dage.

Missionspræsident Anthon L. Skanchy bemærkede, at han var kommet til dette skønne Land for at tage Del i Herrens Værk. Sverige var et af Gud velsignet Land; og naar han saa de mægtige Skove, de vejende Sædemarker og de vakre smaa Indsøer, kunde han ikke andet end beundre Landet. Den Lære, som vi fremsætte, begynder at vinde større Fremgang, eftersom forskjellige religiøse Partier splittes, idet de mangle Inspirationens Aand til at vejlede dem. Dette Værk var en Forberedelse for Kristi anden og herlige Tilkommelse; og for nærværende existerede der et stort Røre blandt Folket for at opsøge Slægtregistre. Dette var i Overensstemmelse med Profetierne, som udtaltes for Hundreder af Aar tilbage ved Profeten Malakias: Se, jeg sender eder Elias, Profeten, førend den store og forfærdelige Herrens Dag kommer. Og han skal vende Fædrenes Hjerter til Børnene og Børnenes Hjerter til deres Fædre, for at jeg ikke skal komme og slaa Jorden med Ban (Mal. 4: 5—6). Derfor udførte de Sidste-Dages Hellige Daabens Ordinance i Templerne for deres afdøde Slægtninge. Herrens Dag var nær for Haanden, og han ønskede, at Alle vilde undersøge Budskabet, som hans udsendte Tjenere havde at forkynde.

Mandag Kl. 10 Form. og Kl. 2 Efterm. afholdtes Præstedømsmøder. De missionererende Ældster i Konferencen afgave Beretning om deres Arbejde for det forløbne halve Aar. Tillige bleve opmuntrende Raad og Vejledning givne af de præsiderende Ældster.

Den meddelte Rapport over Virksomheden var som følger: 11,571 Skrifter og 1,497 Bøger omsatte; 12,156 Fremmedes Huse besøgte, 2,892 evangeliske Samtaler; 368 Møder afholdte; 14 Døbte og 15 nye Abonnenter paa »Nordstjärnan«.

Mandag Kl. 8 Efterm. holdt den kvindelige Hjælpeforening sit Aarsmøde. Efter at et godt Program var udført og Rapport over

Arbejdet var oplæst, talede Præsident Skanchy indtrængende til Søstrene og sagde bl. A. i sine Bemærkninger, at de kvindelige Hjælpeforeningers Organisation oprettedes for 60 Aar siden formedelst Herrens Befaling til sin Tjener, Profeten Joseph Smith. Deres specielle Opgave var at drage Omsorg for de Nødlidende og Fattige, og han formanede til at vise Udholdenhed i dette Arbejde.

I Grensmødet Tirsdag Kl. 8 Efterm. bleve Kirkens almindelige og lokale Myndigheder foreslaaede for de Hellige og antoges enstemmigt. Saavel Præsident Anthon L. Skanchy som Kirkens assisterende Historieskriver, Andrew Jenson, opmuntrede Sødskende ved deres livgivende Taler.

Missionærerne kaldedes til at virke i følgende Grene indenfor Konferencen:

Malmö: John N. Erickson (Konferencepræsident), Andrew P. Christofferson (Grensforstander) og William Martenson. Adresse: Kornetsgatan 9, Malmö.

Halmstad: Carl G. Youngberg og Nils L. Monson.

Kalmar: Sören O. Thompsen og Gustave A. Anderson.

Ystad: Lorentz Pearson og Charles Olson.

Landskrona: Abraham F. Sörenson og John T. Johnson.

Kristiansstad: Alfred Johnson og Adolph S. Jensen.

Et Polyglotte-Selskab.

Flere Ældster, som have missioneret i Tyrkiet, samt nogle af Kirkens indvandrede Medlemmer fra Syrien, Palæstina og Lilleasien, foranstaltede d. 3. Oktober et Møde hos Dr. Stauffer, Salt Lake City.

Præsident Anthon H. Lund og Apostel John Henry Smith beærede Forsamlingen med deres Nærværelse; iøvrigt vare følgende Ældster tilstede: Ferd. F. Hintze, som har oversat Mormons Bog paa tyrkisk; J. M. Sjödahl, Medredaktør ved Deseret News; Thos. P. Page, Dr. Fr. Stauffer, Prof. J. W. Booth, Philip Maycock, kaldet den tyrkiske Missions Henry Ward Beecher, A. L. Larsen, Jacob Spori, Mischa Markov, Fred. Raile, Broder Junker og flere Brødre fra Syrien.

I Hr. Stauffers prægtige Hus fornyede de tidligere Medarbejdere Venskabet, og hvem der var ubekendt, blev forestillet for hinanden. Snart var en livlig Samtale i Gang, og det lød næsten som paa et Emigrantskib, hvor omtrent enhver talede sit Sprog. Her talede 2 eller 3 Engelsk, Nogle talede Tysk, Andre forsøgte sig i Italiensk, Fransk, Tyrkisk, Arabisk, Armenisk, Russisk o. s. v.; 29 forskellige Sprog vare

repræsenterede. Sex Ældster talede tilsammen 43 Sprog, altsaa gennemsnitlig hver 7 — en rigtig Polyglotte-Forsamling.

Flere af Ældsterne havde deres Hustruer med. Søster Stauffer havde imidlertid tilberedt et rigeligt Maaltid efter orientalsk Skik. Syriske Kvinder hjalp til at rette an. Paa tyrkisk Vis benyttedes ingen Stole; man stod eller sad som i Orienten.

Præsident Lund opsendte Bøn og takkede hjerteligt for den gode Begyndelse samt bad for en god Fremgang af den tyrkiske Mission. Derefter gik det ud over Tschorba, Eckmeck, Peinir, Lahana, Jumurta, Jord etc., etc. — Altsammen tyrkiske Spisevarer. En udmærket Stemning herskede. Snart lyttede man forundret til, hvorledes en Kvartet sang tyrkiske og armeniske Sange, fremmedartede, vemodige, som hørte man Hagar klage ved Ørkenens tørre Brønde over det tabte Hjem og Lykken hist hos den døende Ismael.

Alvorlige Tanker lagde sig over de ellers glade Ældster — Missionens Aand forlader ikke den tro Tjener. — Man følte, det var Tid at skilles. Apostel John Henry Smith sluttede med Taksigelse, og man gik hjem rig paa Erindringer fra Gjensynet og Samværet.

Kunsten at erhverve en Formue. Følgende Leveregler hænge paa Væggen hos en af Brüssels største Finansmænd:

Prøv alvorlig hver lille Enkeltbed, som angaar dig.
Vær samvittighedsfuld i alle Ting.
Overlæg først modent og dan dig da en bestemt Mening.
Vær ikke bange for at gaa i Spidsen.
Kæmp tappert paa din Livsbane.
Hold Retskaffenhed for at være en hellig Pligt.
Stift ingen unyttige Bekjendtskaber.
Forsøg aldrig at synes mere end at være.
Betal punktlig din Gjæld.
Lær at anvende dine Penge ret.
Hav Afsky for berusende Drikke.
Anvend din Tid godt.
Regn ikke med Tilfældigheder, ejheller med Mennesker.
Vær høflig mod Alle.
Vær aldrig modløs.
Gjør dit Arbejde med Iver, og Følgen vil da ikke udeblive.

Indhold.

Kjøbenhavn, 1902.

Udgivet og forlagt af **Anthon L. Skanchy,** Korsgade 11.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).